

Борис Байков

Всяка-всячина

Казка про те, як Котик-Бурмотик провчив хитру лисицю

Жив собі на світі чорний котик за прізвищем Бурмотик. А прозвали його так за те, що майже повсякчас щось собі бурмотів під ніс: «Мур-р-р, м-р-р!». І от з деякого часу стало нашому Бурмотику дуже сутужно з їжею у дворі, де він досі мешкав, і де жили іще багато його одноплемінників.

Через те вирішив якось котик Бурмотик розпочати собі мисливський промисел у сусідній лісовій хащі. Спочатку все було напрочуд вдало.

Здебільшого котику доводилося задовольняти себе що найменше дрібними мешканцями лісу: мишами та пташками. Бо на крупнішу дичину місця у лісовому мисливстві були вже зайняті ще до прибуття Бурмотика. І був наш «мисливець» вельми задоволений своїм життям-буттям.

Та через деякий час почав котик із великим подивом помічати, що здобута ним та прихована про запас їжа стала кудись зникати. Це таємниче явище дуже засмучувало щасливе існування котики, бо часто-густо залишався через те без вечері.

Став тоді Бурмотик думати-гадати, як того злодія упіймати. І от наступного дня пішов він до лісу та упіймав собі, як і завше, маленьке мишеня. Але на відміну від минулих разів, Бурмотик нічим його не скривдив, а тільки прив'язав до мишенятка мотузку, щоб воно нікуди не змогло втекти.

А сам сховався у хащі та почав чекати, тримаючи мотузку у пазурах. Чекав годину, чекав другу, і ось він нарешті чує, як хтось таємний підкрадається тишком-нишком до його здобичі.

Та коли той злодій вийшов на галявину і спокійнісінько ухопив котикове мишеня, то в Бурмотика від величезного обурення навіть і подих перехопило! Бо тим злодієм виявилася ніхто інший, як руда хитра лисиця — лютий ворог Бурмотика. Ухопивши вмить котиковий сніданок, руда злодійка махнула довгим хвостом та подалася собі до лісу.

—Так от хто заважає мені полювати!—Продовжував обурюватись сам до себе Бурмотик. — Ну постривай, руда шахрайко! Я тобі зруйную назавжди потяг до злодійства. Прийшов якось котик до свого дворowego друга Полкана, що завжди захищав його від нападу інших своїх одноплемінників.

— Слухай, Полкане, дорогий друже, — каже Бурмотик, — у мене для тебе гарний подарунок. Розвідав я тут неподалік у лісі одне зручне місце, де на тебе чекає завжди свіжа м'ясна кістка. Але

повинен тебе попередити, що на твою порцію може статися замах невідомого крадія.

Тому ти повинен добре пильнувати, а в разі потреби, я сподіваюся, зможеш надати йому гідну відсіч.

І з цими словами повів Бурмотик свого друга до лісу. А напередодні він знову упіймав якогось гризуна та прив'язав його до мотузки, до протилежного кінця якої почепив свіжу м'ясну кістку. Тож привів котик Полкана до лісу саме до птахи. І каже:

— Ось тобі, друже, мій подарунок. Ласуй з задоволенням, а мене віддячиш у майбутньому — промовив котик, а сам сховався за деревами.

А далі сталося таке. Бачить Бурмотик, як у певний час виходить на галявину руда злодійка, вкрай задоволена та спокійнісінька, мабуть тому, що їй вдасться так безкарно ласувати чужою здобиччю.

От лисиця підкралась до мишенятка, схопила його та почала ласувати. А Полкан тим часом, гарно смакуючи, уминав свіжу кістку і нічого не підозрював.

Та раптом він відчув, як їжа починає від нього «втікати» майже з самих пазурів. От тоді він одразу ж згадав про попередження друга Бурмотика.

Роздивившись навкруги, він миттєво уздрів лисицю, яка намагалася за допомогою якоїсь

мотузки відібрати в нього сніданок. Це настільки обурило Полкана, що він як вискочить із кущів, та як ухопить злодійку за хвіст, аж тільки руде хутро полетіло за вітром!

З того часу вже більше ніколи не зникала їжа у славного котика Бурмотика. А другим разом він і Полкана — свого найкращого друга, запрошував до лісу на сніданок.

Дід Мороз

Казка

На початку грудня Дід Мороз ще десь подорожував лісовими хащами, степами та полями, везучи усім діткам новорічні подарунки. У його великому та важкому мішку було, мабуть, все, про що тільки мріють дітлахи навколо святкової ялинки. Там були іграшкові ведмедики, зайці, білки, кішки, собаки, вовки, лисеня, тигри, леви, слони, мавпочки, гіпопотами, коротше кажучи увесь тваринний іграшковий світ.

А крім цього у мішку ще було безліч різних солодощів: цукерок, тістечок, пиріжків, печиво на будь-який смак. Ну а ще у мішку були: лимони, апельсини, мандарини, гранати, ананаси, банани, ківі, авокадо, манго, горіхи, яблука та ще різна смакота. Природно, що такий важкий мішок Діду

Морозу самому нести було б не під силу.

Ось тому він і скористався новітнім засобом пересування по снігу: нардами, проте такими великими, як вантажна автомашина. Тому Діду Морозу були не страшні ніякі лісові перешкоди, буреломи, гущавини, болота, та інші перепони.

Бо його санчата просувались нестримною ходою через будь-яку місцевість, як всюдихід. І все було б добре у Діда Мороза, якби йому не заважала одна неприємність. Річ у тому, що санчата його невідступно переслідувала велика зграя вовків, сподіваючись, ймовірно, на здобич.

З часом Діду Морозу вже набридло бачити позаду себе вовчі паші, чути їхнє завивання і, взагалі, вовче сусідство. Й тому він вирішив рішуче діяти. Отже одного зимового ранку Дід Мороз вийняв з свого волохатого кожуха новенький мобільний телефон та набрав певний номер. На другому кінці телефону хтось відповів. Тоді Дід Мороз промовив:

— Доброго вам передноворічного дня! Це служба надзвичайних подій? З вами розмовляє Дід Мороз. Ні, це не жарт, бо я справжнісінький і потребую вашої допомоги! Знаходжусь я зараз серед степу. Тож, якщо хочете, щоб я до вас завітав вчасно на Новий рік, то відженіть від мене сіроманців!

І не проминуло й години, як над санчатами у

небі з'явився гвинтокрил, з якого на канатній драбині спустився майже до Землі кремезний чоловік з якимось металевим виробом, схожим на рушницю. Потім він направив свою зброю на вовчу зграю і щось у ній натиснув. Дід Мороз чекав якогось пострілу, але з тієї рушниці нічого не вилетіло, і, навіть, ніякого звуку не пролунало. Проте диво трапилось. Вовки чомусь переставали бігти і лягали на сніг, немов підстрелені. Вертоліт зробив свою справу і зник з поля зору. Таким чином Дід Мороз позбавився своїх переслідувачів. Коли ж він по телефону поцікавився секретом їхньої чарівної зброї, то почув лише одне слово: «Ультразвук». А на запитання, чи вовки залишаться живими, йому відповіли, що служба вовків не вбила, а що вони поснули глибоким сном протягом доби, що дасть змогу діду далеко від них відірватись.

Це цілком задовольняло його. Незабаром Дід Мороз на своєму шляху побачив якогось велетня в чоловічій подобі, який ухопився руками за сані і зупинив їх рух. Після цього він почав кричати на Діда Мороза, що, буцімто, той порушує його приватне право, бо цей ліс наче є його власністю. А тому, мовляв, дід повинен сплатити йому штраф.

Цей нахаба дуже роздратував Діда Мороза і він вирішив його покарати власними силами. А сила діда створювати в повітрі холоднечу була

необмеженою. І як тільки він почав дмухати на велетня, то навкруги почалась така хурделиця, а в повітрі настала така стужа, що той велетень змерз у мить і насилу руки відірвав від санчат, бо вже встигли примерзнути.

Ось так Дід Мороз провчив, так би мовити, володаря лісу, якого, як здогадався пізніше Дід Мороз, люди називають Сніговою Людиною. Отже наш дідусь з гарним настроєм продовжив свій шлях до Нового року. Але часу вже залишалось дуже мало і Дід Мороз, вважаючи, що не встигне самостійно потрапити вчасно до дітей, вирішив покликати допомогу.

Він знову вийняв свій мобільний телефон і попросив ту ж саму службу допомогти йому потрапити у місто. Тож незабаром над ним у небі з'явився гвинтокрил, з якого Діду Морозу спустили три канати з гаками, якими він зачепив свої санчата. І коли з вертольоту по телефону йому повідомили, щоб був готовий до підйому, то він міцно вчепився за сані.

За хвилину Дід Мороз вже був у повітрі і дивився на ліса, степи і поля, якими мусив би ще блукати, якби не став повітроплавцем. Таким чином він вчасно потрапив у місто.

Служба надзвичайних подій доставила Діда Мороза прямо на майдан у центрі міста, де була вже встановлена велика ялинка. Численна юрба дітей

оточила Діда Мороза та вітала його з приїздом. А він у свою чергу поздоровив їх з Новим роком і почав всіх обдаровувати своїми подарунками.

Чому дід Мороз самотній

Казка

Прийшов Дід Мороз, наприклад, у дитячий садок на новорічне свято. Мішок з подарунками поклав під ялинку коло свого іграшкового тезки. А сам став спілкуватись з дітлахами, танцювати з ними, відповідати на різні запитання, виконувати різноманітні їхні забаганки, навіть дозволяти посмикати себе за вуса, доводячи цим, що він справжній Дід Мороз, а не актор якийсь.

І все у нього на святі іде добре до тієї самої миті, коли він вже стає нецікавим допитливим діткам. Це відбувається по-перше тому, що, на їх думку, він тягне час з подарунками, а по-друге тому, що немає з ним його улюбленої доньки Снігуроньки.

І на запитання діток, коли ж вона з'явиться, відповідає, що Снігуронька десь забарилась у дорозі і мусить до них з'явиться трошки пізніше, треба тільки ще почекати. Та не у всіх діток вистачає терпцю, і вони тоді жадають нарешті отримати подарунки від Діда Мороза і піти геть у

своїх клопотах.

Це буває тоді, коли на дворі стоїть не типова для цієї пори погода, накрапує дощик і снігопаду, звісно, нема. А ось коли до настання Нового Року встановлюється справжня зима з хурделицею, з морозним вітерцем, або спокійним снігопадом, тоді Дід Мороз впевнено говорить дітям:

— Любі дітки, ось зачекайте кілька хвилин, бо мені треба піти за Снігуронькою, і я щойно приведу її сюди!

Причарувавши дитячу пильність цими словами, він виходить на свіже повітря, хапає у жменю певну кількість сніжинок, ліпить з них невеличку купку, а потім виголошує магічне висловлювання:

— Снігуронька! За ради Нового року у дитячому садку перетворись, будь ласка, у людину!

Ось і вся церемонія. Снігуронька, як і годиться, вельми вродлива та одягнена у блискуче сріблясте вбрання з чудовою білою мереживною короною на голові. Вона слухняно іде за своїм батьком, Дідом Морозом, і нарешті з'являється перед дітьми, викликаючи тим самим серед них неймовірний галас та задоволення.

А коли вже усі дітки, отримавши від Снігуроньки та Діда Мороза новорічні подарунки, разом із своїми батьками покинули приміщення, то й і для Діда Мороза настає час повернення до лісу.

Що ж стосується чарівної Снігуроньки, тож вона також повертається до матінки-природи, тобто до снігової купи за бажанням свого батька-Діда Мороза.

А він зазвичай оселяється у глибокому лісі на самоті аж до наступного Нового року. Бо іще у світі не народилося жодної жінки, яка здатна була б витримати таку холоднечу, що створює Дід Мороз у своїй льодяній хатинці у зимовому лісі.

Ялинка

Нарешті у місто прийшла зима. Маленька Марічка подивилась у вікно і побачила, що все навкруги було вкрито білим пухнастим снігом. І вона дуже зраділа цьому краєвиду, бо її одразу охопила сильна нетерплячка терміново покататися по сніговій подушці на своїх улюблених санчатах.

Однак у її матусі чомусь були зовсім інші плани. Вона сказала доньці, що вони сьогодні підуть разом на прогулянку до новорічної ялинки, яку вже встановили в центрі міста на майдані. Коли вони підійшли до ялинки, то Марічка побачила там дуже багато діточок з батьками, що зібралися навколо ялинки і милувалися нею.

На захоплений погляд Марічки ялинка була і справді вкрай чудова. Вона була прибрана різноманітними величезними синтетичними

створіннями та прикрашена великими скляними кульками різного кольору, на ній також висіли великі за розміром синтетичні курчата та півні жовтого кольору.

А іграшкових зайців та білочок на ялинці, мабуть, було більше, ніж у зоопарку справжніх. Марічка довго стояла у захваті, розглядаючи це ялинкове диво. Матусі ж чомусь хотілось відірвати вже Марічку від цього споглядання, і вона почала сіпати доньку за комір маленької шубки, що була на ній.

Однак та не зразу змогла відірвати свій погляд від численних ліхтариків, що освітлювали всю ялинку фантастично неймовірними кольорами. А ще вона очаровано дивилась на дорослого Діда Мороза та Снігуроньку, які стояли поряд з ялинкою та закликали діточок і батьків фотографуватись разом із ними.

Марічці теж захотілось це зробити і вона сміливо підійшла до Діда Мороза, простягнувши йому маленьку ручку. І не промайнуло й хвилини, як Дід Мороз у своєму чарівному червоно-білому вбранні вже обіймав Марічку правою рукою, притискаючи її до свого волохатого кожуха.

Не встигла Марічка ще й навіть добре розгледіти дядьку фотографа, як той миттєво встиг натиснути на фотоапараті якусь важливу, мабуть, кнопку, і вона одразу невимушено кліпнула

оченятами, захищаючись від яскравого спалаху, що вистрибнув на неї з фотоапарату. Та це було вже пізно робити, бо зйомку було вже зроблено.

А через невеличкий проміжок часу Марічка вже побачила себе на фотокартці в обіймах Діда Мороза коло великої новорічної ялинки.

Снігова історія

Казка

Це трапилось одного зимового дня, коли пухнастий сніг товстим шаром вкрив усю землю. У двір кількоповерхового будинку майже одночасно вибігли всі дошкільнята щоб ліпити бабу снігову.

Ними виявились наступні трударі: Петрик, Галинка, Михайлик та Наталочка. Разом вони одразу взялись до роботи і протягом невеличкого часу зуміли зліпити дві чималенькі купи холодного снігу.

Перепочивши хвилину, вони разом закатали одну купу на іншу, і від радощів, що це їм вдалося, у дворі пролунало хлоп'яче: «Ура!» Але попереду у маленьких скульпторів залишалось ще дуже багато роботи. Ось Петрик і каже:

— А ну давайте їй замість носа моркву всунемо!